

[N. Chr. Christensen.]

skelsbehandling på grundlag af race, farve, køn, trosbekendelse, politiske synspunkter, national afstamning eller social oprindelse. Det må være en naturlig ting; det kan vel betegnes som udspringende af menneskerettighederne.

Der er imidlertid et par pikante enkeltheder i denne konvention. Det hedder i bemærkningerne til forslaget, at udvalget, det vil altså sige Genøveudvalget, har drøftet det spørgsmål, om det er foreneligt med konventionen, at antagelse af en arbejder gøres betinget af, at han er medlem af en fagforening. I Genøveudvalget er man ikke nået til at fastsætte retningslinjer til udvikelse af den forskelsbehandling, der findes både her og mange andre steder, og det er man altså heller ikke nået til ved dette forslags fremsættelse. Der kunne måske i denne forbindelse være grund til at spørge om, hvorfor man ikke her er gået ind for at udlette en forskelsbehandling, når man ellers gør det på andre områder.

Der er en anden lille enkelthed, jeg gerne vil opholde mig ved. Det hedder i bemærkningerne til forslaget med henblik på forholdene her i landet, at ansættelsen inden for folkeskolen vil blive bragt i fuld overensstemmelse med konventionen. Jeg kunne have lyst til at spørge, hvad man egentlig mener hermed. Jeg er ganske klar over, at det hidtil har været sådan, at man til undervisning i religion ikke antog lærere, der ikke var medlemmer af folkekirken, navnlig ikke, hvis de var fjendtligt indstillet over for kristendommen. Det synes jeg i og for sig er ganske naturligt; jeg kan ikke se, at det kan komme ind under begrebet forskelsbehandling. Jeg ville gerne spørge den højtærede undervisningsminister — der ganske vist ikke er til stede i dag, men når sagen kommer i udvalg, kan der jo blive lejlighed til, at vi fra den højtærede undervisningsminister får et svar på mit spørgsmål — hvad han kan oplyse herom.

Vi er fra venstres side i øvrigt sindet at stemme for ratifikationen af konventionerne, selv om vi som sagt har lidt svært ved at se det betydningsfulde i, at folketinget behandler disse forslag, som jo ikke har den virkning, man fra visse sider har hævdet at de skulle få.

Hanne Budtz: Det konservative folkeparti giver gerne sin tilslutning til konventionen om lige løn for lige arbejde og håber så, det vil bidrage til, at ligelønnen virkelig efterhånden bliver gennemført. Folketinget kan jo kun lovgive om lønnen og lønnens størrelse og også om princippet ligeløn, hvor det drejer sig om de personer, der er ansat under staten og under offentlige myndigheder, og dér har princippet om lige løn jo allerede længe været gældende, selv om det var følt gennemhullet i en lang årrække; først fra forrige år kan vi igen virkelig tale om lige løn for lige arbejde for de i offentlige virksomheder beskæftigede. Men i hele det private arbejdsmarked må lønnen jo fortsat aftales på den sædvanlige basis, nemlig ved de kollektive overenskomster.

Når hensigten med forslaget fremsættelse er, at regeringen nu med tilslutning fra repræsentanter for arbejdsmarkedets parter vil søge ligelønsprincippet fremmet, ja, så er vi helt enige i det; men vi skal lægge mærke til, at det altså kun drejer sig om at søge det fremmet; det er ikke ensbetydende med, at vi nu kan råbe hurra, fordi ligelønnen er gennemført. Det er med andre ord et spørgsmål, om den gode vilje til at gennemføre lige løn for mænd og kvinder er til stede hos arbejdsmarkedets parter.

Men dermed er slet ikke nået et andet mål, som der har været arbejdet for i mange år, nemlig lige adgang til lige arbejde. Det er stadig væk et problem, og dette problem omtales i den næste konvention, som er på dagsordenen i dag. Vi ser jo stadig væk, at det er kvinderne, der er ansat ved det lavest lønnede arbejde, og det er meget ofte således, at de mandlige arbejdere ikke tager del i det.

Trods alt vil jeg mene, det er et betydeligt fremskridt, at vi i dag i tinget kan behandle en konvention om ligeløn, og så må vi håbe, at vore forventninger ikke gøres til skamme. Det ærede medlem fru Nina Andersen brugte ordet „endelig“ i relation til året 1951, da konventionen blev vedtaget. Men det er vel ikke for meget sagt, at det foreliggende problem har været aktuelt i snart århundreder, fra industrialismens dage og også før den tid. Jeg vil gerne nævne, at allerede fra omkring år